

Arrest

nr. 68 051 van 6 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Hassan KANU, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Sierraleonense nationaliteit en werd op 5 maart 1984 geboren te Kono.

*Op 2 december 2009 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 26 februari 2010 werd uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard door de DVZ en dit wegens een technische weigering. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.*

*Op 5 januari 2011 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens het interview op het CGVS (dd. 8 maart 2011), gaf u aan dat u tot uw tien jaar naar school ging, maar dat u niet verder kon studeren, omdat uw tante het schoolgeld niet betaalde. Daarop ging u aan het werk. Eerst groef u diamanten op en dan deed u zaken met uw broer, maar omwille van economische*

redenen en medische redenen besloot u Sierra Leone te verlaten. In 2001 verliet u Sierra Leone en datzelfde jaar diende u een asielaanvraag in te Nederland. Omdat u daar gevraagd werd het land te verlaten, diende u eerst op 2 december 2009 en later op 5 januari 2011 een asielaanvraag in te België.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, blijken onvoldoende te zijn om een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of om een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten wegens economische- en medische motieven (gehoor CGVS, p.6), maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen concrete gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch dat u er om de hiervoor vermelde redenen niet naar zou kunnen terugkeren. U verklaarde namelijk Sierra Leone verlaten te hebben omwille van economische- en medische redenen (gehoor CGVS, p.6).

Toen u verder gevraagd werd of er – buiten de door u aangehaalde economische- en medische motieven – nog redenen waren waarom u Sierra Leone verliet, gaf u aan dat u naar Europa wou komen, omdat u dacht dat het leven er beter zou zijn voor u (gehoor CGVS, p.6). U stelde bovendien dat u reeds lang weg bent nu en u gewoon niet meer terug wil gaan om daar te gaan zitten (gehoor CGVS, p.7). U zei dat als u terug zou gaan u niemand hebt die u zou steunen en vroeg zich af hoe het eruit zou zien als u terug zou gaan en voegde toe dat u hen moet helpen (gehoor CGVS, p.7). Het door u aangehaalde **economische probleem** houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging., Daarenboven zijn de door u aangehaalde economische problemen niet van die orde dat ze een risico inhouden op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende het door u ingeroepen **medische aspect** aan uw asielrelaas, dient te worden vastgesteld dat u aanhaalde dat u ziek was en een operatie aan de appendix onderging toen u in Nederland was (gehoor CGVS, p.6). U legde verder geen enkel document neer die het door u aangehaalde medisch probleem zou staven en gaf ook aan dat u betreffende uw medisch probleem geen documenten hebt (gehoor CGVS, p.6). Niet alleen toonde u uw medisch probleem niet aan; er dient eveneens te worden vastgesteld dat dit geen persoonsgerichte vervolging om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de voornoemde Vreemdelingenwet betreft. Gelet op wat voorafgaat, dient dan ook te worden opgemerkt dat u voor de beoordeling van uw medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Aangaande uw opmerking dat er toen oorlog was in Sierra Leone en er op 16 januari gevechten waren in Freetown en u toen daar was (gehoor CGVS, p.6), dient opgemerkt te worden dat anno 2011 de burgeroorlog in Sierra Leone ten einde is (zie documentatie in het administratieve dossier).

Verder dient te worden opgemerkt dat u op 2 december 2009 een eerste asielaanvraag indiende te België, maar dat op 26 februari 2010 uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard werd door de DVZ en dit wegens een technische weigering. U gaf aan dat u niet op de convocatie inging, omdat u problemen had met drugs (gehoor CGVS, p.2), maar er dient te worden opgemerkt dat dit niet getuigt van een interesse in de asielprocedure. Bovendien tekende u geen beroep aan tegen deze beslissing. U gaf aan dat dit was omdat u in de gevangenis was en dat u advocaat het u niet vertelde (gehoor CGVS, p.3).

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verzet zich tegen de motivering van de bestreden beslissing en werpt op dat de commissaris-generaal totaal geen rekening houdt met de objectieve elementen en algemeen gekende feiten. Hierdoor schendt hij de zorgvuldigheidsplicht die op hem rust.

Verzoeker geeft voorts een theoretische uiteenzetting aangaande de bewijslast en stelt hierbij, verwijzend naar de UNHCR-proceduregids, dat er een gedeelde bewijslast bestaat. Ook citeert verzoeker uit een nota van het UNHCR aangaande de bewijslast.

Verzoeker meent dat ten onrechte tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas werd besloten en stelt dat hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend.

Verzoeker merkt voorts nog op dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omdat er sociale onrust heerste. Ook al is de burgeroorlog ten einde, er vinden nog steeds gevechten plaats.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder wordt door de Raad gevolgd in zijn vaststelling dat verzoeker op geen enkele manier ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing noch poogt deze te weerleggen. Verzoeker beperkt zich louter tot een theoretische uiteenzetting omtrent de zorgvuldigheidsplicht en de bewijslast. Het geven van een louter theoretische uiteenzetting is evenwel niet dienstig om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoekers verweer is bijgevolg op dat vlak niet ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan het gestelde in de bestreden beslissing.

Tevens blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker opwerpt, de commissaris-generaal geenszins heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. De commissaris-generaal heeft blijkens de bestreden beslissing geoordeeld en afdoende gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde feiten van louter economische en medische aard zijn en geen verband houden met de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal kon voorts, op grond van de beschikbare informatie, ook terecht opwerpen dat de burgeroorlog in Sierra Leone anno 2011 ten einde is. Dat er nog gevechten voorkomen, is een loutere bewering die verzoeker niet staakt. Verzoeker brengt derhalve geen element aan dat afbreuk doet aan de betwiste motivering en toont aldus niet aan dat hij het risico loopt op "vervolging".

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 48/4 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal niet heeft gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor een toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat het aantonen van een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land, voldoende is om tot subsidiaire bescherming te kunnen besluiten. Verzoeker benadrukt wel degelijk een risico te lopen op schade in geval van terugkeer. Ook hier meent verzoeker dat de zorgvuldigheidsplicht niet in acht werd genomen.

3.2. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat deze stelling feitelijke grondslag mist aangezien de bestreden beslissing stelt: *“Daarenboven zijn de door u aangehaalde economische problemen niet van die orde dat ze een risico inhouden op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”* Inzake verzoekers medische problematiek wordt tevens verwezen naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in onderhavig verzoekschrift evenmin enig concreet gegeven aan waaruit kan worden opgemaakt dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS